

ønske og dermed eventuelt risikere, at det blev højesteret, der skulle afgøre, om denne gave til den islandske stat skulle gives.

Han fremhævede en række konsekvenser af lovforslagets gennemførelse, især betydningen for den fortsatte videnskabelige forskning, idet denne ville blive vanskeliggjort derved, at man spredte og splittede et forskningscenter, som ydede et meget værdifuldt arbejde. Også for andre videnskabelige og kulturelle centre her og i andre lande kunne udleveringen få konsekvenser.

Det var af *afgørende betydning*, at den udlevering, som skulle finde sted, blev *accepteret af den danske videnskab*, og det var afgørende for den videre behandling af sagen, om man var bundet over for gavemodtagerne, eller om den kunne *behandles og forhandles aldeles frit med mulighed for realitetsændringer*.

Helveg Petersen (RV) mente, at det, udvalget nu måtte gøre, var at søge belyst de meget komplicerede spørgsmål, der knyttede sig til arbejdet i det arnamagnæanske institut, for at *finde frem til den bedst mulige måde, hvorpå lovforslagets principbeslutning kunne føres ud i livet*. At det var en principbeslutning, fremgik af lovforslagets § 3, som viste, at der var forhold, om hvilke der skulle forhandles i det udvalg, der skulle nedsættes til gennemgang af håndskrifterne.

Det var ikke rigtigt, at forskningen var udelukket, hvis et stort antal håndskrifter blev overleveret. Arbejdet i Danmark kunne fortsættes, og der ville blive basis for et værdifuldt samarbejde med Island, som i øvrigt — i kraft af sit sprog og sin kultur — måtte antages at have de bedste betingelser for at skaffe den nødvendige arbejdskraft til videnskabeligt udnyttelse af håndskrifterne.

Argumenterne for denne gave lå i folkelige og nationale motiver, i viljen til at imødekomme stærke følelser og ønsker i et andet nordisk land, en betragtning, der havde afgørende værdi for nordisk samarbejde. Når dette hensyn kunne forenes med hensynet til forsvarlige løsninger videnskabeligt set, burde der ikke være tvivl om vor holdning.

Også han ville være interesseret i en bred løsning, men troede ikke, der var store muligheder, når man så den meget stærke kritik og næsten uforsonlige holdning hos modstanderne af overlevering.

Aksel Larsen (SF) fandt, at den omstændighed, at *Island* nu var blevet en *selvstændig stat* og havde *mulighed for ikke alene at opbevare håndskrifterne betryggende, men også at forske*, da der fandtes universitet, talte for, at håndskrifterne nu på den historiske baggrund blev *tilbageført til Island*.

Han mente, at Island principielt burde have alt, hvad der var skrevet af islændinge i Island, uanset indholdet; men kunne man finde en anden ordning, som var tilfredsstillende, kunne han også tilslutte sig det. Han betonede, at afgørelsen af, om man ville give denne gave til det islandske broderfolk, måtte ligge hos folkettinget alene.